

CEL DINTÂI LEGĂMÂNT

1. *Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!*

2. *Să nu-ți faci chip cioplit și nici un fel de asemănare a nici unui lucru din câte sunt în cer, sus, și din câte sunt pe pământ, jos, și din câte sunt în apele de sub pământ!*

3. *Să nu iei numele Domnului Dumnezeului tău în deșert, că nu va lăsa Domnul nepedepsit pe cel ce ia în deșert numele Lui!*

4. *Lucrează șase zile și-ți fă în acelea toate treburile tale. Iar ziua a șaptea este odihna Domnului Dumnezeului tău. Să o sfințești pe ea!*

5. *Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, ca să-ți fie bine și să trăiești ani mulți pe pământ!*

6. *Să nu ucizi!*

7. *Să nu fii desfrânat!*

8. *Să nu furi!*

9. *Să nu mărturisești strâmb împotri-
va aproapelui tău!*

10. *Să nu dorești casa aproapelui tău;
să nu dorești femeia aproapelui tău, nici
ogorul lui, nici sluga lui, nici slujnica lui,
nici boul lui, nici asinul lui și nici unul
din dobitoacele lui și nimic din câte are
apropoapele tău!*

Aceasta este prima Lege a lui Dum-
nezeu, fără de care nu se poate mân-
tui nici poporul israelitean, nici cel
rus, nici cel englez, nici cel chinez,
nici cel sârb și nici un alt popor de pe
pământ.

Într-adevăr, scurtă este această
Lege, însă are multe de transmis fie-
căruia dintre noi, care încearcă să cu-
gete la ea și care caută să-și mântuias-
că sufletul.

Cel care nu-și însușește din toa-
tă inima sa această primă Lege a lui
Dumnezeu nu poate să se apropie
de Hristos și nici de Legea dată de
El. Căci tot cel care nu s-a deprins să
înoate să nu caute să se avânte către
larg, fiindcă se va îneca. Și iarăși, cel
ce nu s-a deprins să meargă nu tre-
buie să alerge, căci va cădea și se va
vătăma. Iar cel ce mai dinainte nu se

va fi deprins să socotească cu unități-
le, nicicând nu va putea să socoteas-
că cu miile. Și cel ce mai înainte nu a
învățat să silabisească, nicicând nu se
va deprinde să vorbească și să citeas-
că cursiv. Și acela care nu-și va pune
mai întâi temelie casei sale în zadar se
va trudi să înalțe acoperișul și coama
acesteia.

Și iarăși spun fiecăruia că cine nu
va împlini Legea lui Moise, în zadar
va bate la poarta palatului lui Hristos,
căci Hristos nu-i va deschide nicicum.

Deci, iată, fraților, câte ne grăiește
și câte ne arată cea dintâi Lege a lui
Dumnezeu atunci când o cercetăm
mai îndeaproape și când ne adâncim
cu cugetarea întru aceasta!

*Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău.
Să nu ai alți dumnezei afară de Mine!*

Aceasta înseamnă că Dumnezeu este Unul și că nu există alți dumnezei în afară de El. El este Cel Preaînalt, Cel Atotputernic, Cel Atotînțelept, Cel Atotbun. De la Acesta vine toată făptura, întru El viază și la El se întoarce. El este Dumnezeu Sfânt, Preatare și fără de moarte. El este de neschimbat, plin de pace, fără de început și fără de sfârșit, fără să aibă nevoie de ceva ori vreun scăzământ. De El atârnă toate lumile cele nenumărate și toate se învârt în jurul Lui. El se află în centru asemenea axului fix din mijlocul unei roți. Axul stă și susține, iar roata se învârt. Întru Dumnezeu este toată puterea și,

în afară de puterea lui Dumnezeu, nu este o altă putere. Și puterea luminii, a apei, a văzduhului, a pietrei, toate sunt ale lui Dumnezeu. Puterea prin care furnica se mișcă, peștele înnoată și pasărea zboară este puterea lui Dumnezeu. Puterea prin care sămânța crește, iarba respiră și omul trăiește este puterea lui Dumnezeu. Până și puterea diavolului este luată tot de la Dumnezeu, împrumutată și întrebuințată pentru a face răul, precum un nebun poate să ia focul de la fierar ca să se încălzească, dar, în loc să facă aceasta, îl varsă și-l împrăștie pe pieptul său. Toată puterea este de la Dumnezeu și toate fapăturile își iau această putere de la Dumnezeu. Dumnezeu îi dă fiecăruia oricâtă putere dorește și o ia înapoi atunci când El voiește. De aceea, atunci când cauți putere, caut-o doar la Dumnezeu, căci Dumnezeu este izvor de viață vie și putere înfricoșătoare, și în afară de acest izvor altele nu mai există. Și astfel să te rogi lui Dumnezeu:

„Doamne Dumnezeule, Care ești singurul izvor nesecat al puterii, dăruiește mie, celui slab, mai multă putere, ca să Te pot sluji cât mai mult. Și

dă-mi mie înțelepciune, Dumnezeu, astfel încât puterea dată să nu o întrebuițez spre rău, ci spre binele meu și al aproapelui meu și spre marea Ta slavă. Amin.”

Prin urmare, la Dumnezeu se află toată înțelepciunea și nu există înțelepciune, nici știință, în afară de Dumnezeu. Oricărei făpturi zidite de Dumnezeu i s-a dăruit ceva din înțelepciunea Lui. De aceea, să nu cugeți, frate, că Dumnezeu a dat înțelepciune doar omului, căci greșești. Înțelepciune au și boul, și calul, și albina, și musca, și privighetoarea, și barza, și lemnul, și piatra, și apa, și văzduhul, și focul, și vântul. În toate există înțelepciunea lui Dumnezeu și nimic nu ar putea să stea fără această înțelepciune. Căci după înțelepciunea lui Dumnezeu boul se împreunează la vremea rânduită, iar calul simte primejdia, albina își lucrează fagurele său, musca presimte ploaia, vrabia își face cuib, barza știe de zămisirea sa și copacul poate să crească; piatra poate să tacă și să se cristalizeze, iar apa știe să curgă de pe coline și să se înalțe la nori, focul să ardă, să lumineze și să mocnească înăuntrul oricărui

lucru, iar vântul știe să-și urmeze calea hotărâtă lui și să preschimbe curăția în necurăție și sănătatea în boală; și văzduhul știe toate câte sunt între stele și deasupra stelelor. Cu adevărat, nimeni nu are propria sa înțelepciune, pe care el să o fi făcut ori să o fi zămislit de la sine, ci toată înțelepciunea izvorăște din singurul izvor al înțelepciunii. Iar acest izvor se află la Dumnezeu. Pentru aceasta, atunci când cauți înțelepciunea caut-o doar la Dumnezeu, căci Dumnezeu este izvorul înțelepciunii celei vii și înfricoșătoare. Și în afară de acest izvor nu mai sunt altele. Prin urmare, astfel să te rogi lui Dumnezeu:

„Atotînțeleptule, Atotștiutorule Doamne Dumnezeule, dă-mi mie, nepriceputului, din preainalta Ta înțelepciune cea vie, ca mai mult să Te pot sluji. Și îndrumă-mă, Doamne, ca știința dăruită mie să nu o întrebuițez spre rău, precum satana, ci spre binele meu și al aproapelui meu și spre mărirea slavei Tale. Amin.”

În Dumnezeu se află întreaga bunătate. De aceea și Hristos spune că nimeni nu este bun în afară de Dumnezeu. În bunătatea Lui se cuprind

milostivirea, îndelunga răbdare și iertarea păcătoșilor. Bunătatea Lui este arătată către orice făptură. De aceea, orice făptură dumnezeiască are ceva din bunătatea lui Dumnezeu. Chiar și diavolul o are pe aceasta; mulțumită ei, el își dorește sieși binele, nu răul. Însă, întru nepriceperea sa, el dorește răul ca prin acest rău să atingă binele, adică crede că, făcând rău tuturor făpturilor lui Dumnezeu, va putea el să-și facă lui însuși bine.

O, cât de mare este bunătatea lui Dumnezeu, revărsată asupra făpturilor Sale: în pietre, în plante, în animale, în foc, în apă, în văzduh și în vânt! Aceasta este primită de la Dumnezeu Cel fără de început și izvorul cel nescut și de necuprins al oricărei bunătăți. Iar când dorești să sporești în bunătate nu o căuta pe ea niciunde, ci doar la Dumnezeu. Căci numai El o are; și cu adevărat îți este de trebuință din belșug. Pentru aceasta dar roagă-te:

„Atotbunule, Întrtotmilostive și Dumnezeule Îndelungrăbdător, dăruiește-mi mie, celui rău, mai mult din bunătatea Ta, ca astfel să mă bucur și să mă luminez să-Ți pot sluji din tot sufletul. Povățuiește-mă și păzeș-

te-mă, Doamne, ca bunătatea Ta să nu o întrebuițez către rău, precum satana, ci spre fericire și bucurie și luminarea mea și a tuturor făpturilor Tale alături de care viețuiesc.”

Dumnezeu este putere fără de margini, înțelepciune nesfârșită, bunătate nespusă. Putere, înțelepciune și bunătate – Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, trei Persoane nedespărțite și unite veșnic. După chipul și asemănarea Sfintei Treimi a fost creată toată făptura și toate cele vii, care primesc viață și se păstrează în această stare. Iar cel ce tăgăduiește una din aceste trei Persoane este atras în iadul cel înfricoșător al suferinței și înscris în oștirea satanei. Cel care tăgăduiește pe Tatăl și recunoaște ca Dumnezeu doar pe Fiul și pe Duhul devine infirm, cel care Îl tăgăduiește pe Fiul și recunoaște ca Dumnezeu doar pe Tatăl și pe Duhul ajunge și acesta infirm, iar cel care Îl tăgăduiește pe Duhul Sfânt, recunoscând ca Dumnezeu doar pe Tatăl și pe Fiul, ajunge de asemenea infirm. Cel care tăgăduiește două din trei Persoane acela ajunge un infirm. Iar cel ce tăgăduiește cele trei Persoane este șters din rândul ființelor și se socotește ca